присигнахме въ това селуто село и се намирахме въ манастира, който се намира надъ селото въ балкана. Азъ незабавно се отправихъ за манастира и намѣрихъ тамъ своя братъ учитель потѣнкнѣлъ въ грижи, мисли и въ голѣмо унинение. „Иванѣ, ти ли си, „и ти ли си тука?“ — Не видѣ ли нѣкой Катерина?“ — Не съмъ, отговорихъ. „Иди сѣдни до Казанлѣкъ и растичай добѣръ и довечера си ела такъ тукъ въ Мѣтлишъ, че послѣ отъ тукъ ще прѣминемъ балкана за Тревно.“ — Ами дѣдото Ви, учителю, какъ е? — „Баджанака ми е погрижилъ за тѣхъ, и спасилъ отъ явна погибелъ.“ —

Добрий ми учитель, като посвѣти всичкото си дѣятелность въ служение народу, той бѣ готовъ най-послѣ да даде живота и себѣ си и дѣдото си заради свободата му. Нѣ-маше врѣме да се погрижи за своето семейство и за своите научни литературни трудове, защото бѣше занятъ съ защитата на града Ст.-Загора. Ако добрия му баджанак Димитръ не бѣ се погрижилъ за семейството му, то бѣше обречено да погине въ пожара и турския ятаганъ, както погинаха всичките му съчинения, библиотека, покѫщнини и всичко що имаше.

Единъ Богъ знае по какъвъ чудесенъ начинъ бѣхме спасени отъ и самъ той безобразницѣ кѫрдини на Соликанъ пашовите войски, тъй като той приближи по рѣката отъ насъ, а ние когато напущахме Стара-Загора, кѫрдиците влѣзѫхѫ въ улиците, и едно отъ махалите му, именно „Табахата“ на бѣше пламнала въ огънь. Руските войски /о. бл. обявление тоже бѣхѫ влѣзнѣли града на 20/VII 1877 г./

Кѫрдинара на 21 Юли отидѫхѫ въ Казанлѣкъ и разпуснахѫ